

Tožba, vložena 29. marca 2012 – Evropska komisija proti Republiki Bolgariji**(Zadeva C-152/12)**

(2012/C 174/26)

Jezik postopka: bolgarščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: R. Vasileva in H. Støvlbæk)

Tožena stranka: Republika Bolgarija

Predloga

Evropska komisija Sodišču predlaga, naj:

— ugotovi, da **Republika Bolgarija** ni izpolnila obveznosti iz členov 7(3) in 8(1) Direktive 2001/14/ES (¹);

— **Republiki Bolgariji** naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Evropska Komisija (v nadaljevanju: Komisija) s tožbo z dne 16. marca 2012 Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Republika Bolgarija ni izpolnila obveznosti iz členov 7(3) in 8(1) Direktive 2001/14/ES, saj ureditev uporabnin, ki jih zaračunava upravljavec infrastrukture v Bolgariji, ne temelji v skladu s členom 7(3) Direktive 2001/14/ES na stroških, ki nastanejo neposredno pri izvajanju železniške storitve. Poleg tega Bolgarija ni sporočila, da v skladu s členom 8(1) te direktive uporabnine temeljijo na ureditvi, katere namen je celotno pokrivanje stroškov. Iz tega razloga bi morala Bolgarija vsekakor izpolniti pogoje, navedene v tem členu.

Komisija navaja te bistvene trditve:

1. Pojem „stroški, ki nastanejo neposredno pri izvajanju storitve“ naj bi vključeval mejne stroške, ki nastanejo neposredno pri dejanski uporabi železniške infrastrukture, drugače povedano „neposredne stroške“, ki nastanejo pri izvajanju posamezne železniške storitve. Zato naj bi bili ti stroški spremenljivi in odvisni od tega, ali se je železniška infrastruktura uporabljala. Če se sledi tej logiki, stroški, ki nastanejo neodvisno od dejanske uporabe železniške infrastrukture, naj ne bi bili neposredni stroški, tudi če se nanašajo na dejavnosti

oziroma proizvode, potrebne za železniški promet na nekaterih progah. Ti stroški naj bi bili fiksni stroški v smislu, da nastanejo tudi takrat, ko se železniška infrastruktura ne uporablja.

2. Ta razlaga je podprta z besedilom člena 7(3), ki se nanaša na stroške, „ki nastanejo neposredno pri izvajanju storitve“. Fiksni stroški, ki so povezani s celotno železniško infrastrukturo, naj ne bi nastali „neposredno“ pri izvajanju posamezne železniške storitve. Besedilo „nastanejo neposredno“ naj bi se zato nanašal na dodatne stroške, nastale pri posamezni železniški storitvi. Ta razlaga temelji tudi na sistematičnem kontekstu člena 7(3). Člen 7 naj bi določal načela zaračunavanja uporabnin, člen 8 pa morebitne izjeme od teh načel. Člen 8(1) se nanaša na „[...] skupno pokrivanje stroškov upravljavca infrastrukture“, kar naj bi pomenilo, da stroški, na katere se nanaša člen 7(3), ne morejo biti končni stroški upravljavca infrastrukture, temveč da gre za neposredne stroške, ki nastanejo pri posamezni železniški storitvi, to je stroške, ki so nižji od končnih stroškov. To razlago naj bi podpirala uvodna izjava 7 Direktive 2001/14/ES, v skladu s katero se spodbuja optimalna uporaba železniške strukture s čim večjim možnim številom prevoznih podjetij, s čimer se predpostavlja nižja stopnja zaračunavanja uporabnin.

3. Komisija meni, da mora upravljavec infrastrukture prevoznikom v železniškem prometu dati na razpolago infrastrukturo na svoje stroške in da morajo ti plačati uporabnino, ki je enaka neposrednim stroškom. Podlaga temu naj bi bila potreba, da bi železniško infrastrukturo uporabljajo čim večje število prevoznikov v železniškem prometu in da bi jo vsak od teh uporabljal v čim bolj optimalnem obsegu. Člen 8(1) Direktive 2001/14/ES naj bi bilo mogoče uporabiti le, če so izpolnjeni pogoji iz tega člena: na vseh tržnih delih, na katerih želi upravljavec infrastrukture pobirati pribitke, mora najprej preveriti, ali lahko ti tržni deli prenesejo take pribitke. Ta razlaga naj bi bila razvidna iz besedila člena 8(1), prvi pododstavek, in sicer iz besedila „če trg prenese [...]“, in iz besedila člena 8(2), drugi pododstavek, ki se glasi: „Višina uporabnin nikakor ne sme izključiti uporabe infrastrukture s strani tistih tržnih delov, ki lahko plačajo vsaj stroške, nastale neposredno zaradi izvajanja železniških prevoznih storitev [...]“.

4. Celotna analiza stroškov in dohodkov bolgarskega upravljavca infrastrukture za obdobje med 2005 in 2008 naj bi kazala, da od 60 % do 70 % stroškov obratovanja, ki so izračunani v Bolgariji, temelji na stalnih elementih, zlasti na plačilih za delo in prispevkih za socialno varnost. Glede na zgoraj navedeno je Komisija sklenila, da teh stroškov ni mogoče šteti za neposredne stroške v smislu člena 7(3), ker se ne spreminjajo glede na opravljanje železniških storitev. Zato naj bi bili dohodki iz naslova uporabnin za infrastrukturo veliko višji kot celotni neposredni stroški obratovanja. Komisija zato meni, da uporabnine v Bolgariji ne slonijo le na stroških, ki nastanejo neposredno pri izvajanju železniške storitve.

5. Komisija na podlagi predloženih informacij ugotavlja, da metoda, ki se uporablja v Bolgariji glede pobiranja uporabnin za uporabo železniške infrastrukture, očitno ni povezana s pojmom neposrednih stroškov v smislu člena 7(3) Direktive 2001/14/ES.

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2001/14/ES z dne 26. februarja 2001 o dodeljevanju železniških infrastrukturnih zmogljivosti, naložitvi uporabnin za uporabo železniške infrastrukture in podeljevanju varnostnega spričevala (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 5, str. 404).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgija) 29. marca 2012 – Isera & Scaldis Sugar SA, Philippe Bedoret and Co SPRL, Jean Rigot, Mathieu Vrancken proti Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

(Zadeva C-154/12)

(2012/C 174/27)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Tribunal de première instance de Bruxelles

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: Isera & Scaldis Sugar SA, Philippe Bedoret and Co SPRL, Jean Rigot, Mathieu Vrancken

Tožena stranka: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je člen 16 Uredbe Sveta (ES) št. 318/2006 z dne 20. februarja 2006 o skupni ureditvi trgov v sektorju sladkorja ⁽¹⁾, zdaj člen 51 Uredbe Sveta (ES) št. 1234/2007 z dne 22. oktobra 2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode ⁽²⁾, neveljaven v delu, v katerem v sektorju sladkorne pese določa dajatev v višini 12 EUR za tono kvotnega sladkorja, ker:

— je pravna podlaga, ki jo je uporabil zakonodajalec za uvedbo takšne določbe, nekdanji člen 37(2), tretji odstavek, Pogodbe ES, zdaj člen 43(2) PDEU;

— zakonodajalec s tem, da je dajatev upravičil kot ukrep, namenjen financiranju izdatkov „SUT sladkorja“, čeprav se z njim dejansko financirajo neposredne pomoči in/ali je namenjen ohranjanju proračunske nevtralnosti reform na področju „pridelave sladkorja iz leta 2006“, ni jasno in nedvoumno navedel razlogov za uvedbo dajatve, kot se to zahteva na podlagi člena 296 PDEU (prej člen 253 ES);

— je sektor „pridelave sladkorne pese“ edini sektor, ki mu je naložena takšna dajatev, ki se nakazuje v splošni proračun Evropske unije, bi se dajatev štela za diskriminatorno tako med proizvajalci, ki so ohranili proizvodnjo pese, in tistimi, ki so proizvodnjo prenehali, kot med sektorjem „sladkorne pese“ ter katerim koli drugim kmetijskim ali nekmetijskim sektorjem;

— se šteje, da dajatev krši načelo sorazmernosti, v kolikor dajatev ni niti sorazmerna niti potrebna za financiranje izdatkov SUT „sladkorja“ in ni niti sorazmerna glede na dejanske izdatke in obete glede prihodnjih izdatkov SUT „sladkorja“?

⁽¹⁾ UL L 58, str. 1.

⁽²⁾ UL L 299, str. 1.

Tožba, vložena 30. marca 2012 – Evropska komisija proti Irski

(Zadeva C-158/12)

(2012/C 174/28)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: S. Petrova, K. Mifsud-Bonnici, zastopnika)

Tožena stranka: Irska

Predloga tožeče stranke

— Ugotovi naj se, da Irska s tem, da ni izdala dovoljenj v skladu s členoma 6 in 8 Direktive 2008/1/ES ⁽¹⁾ (v nadaljevanju: Direktiva CPNO) ali ker, če bi bilo primerno, ni ponovno preučila ali po potrebi posodobila pogojev za izdajo dovoljenj glede 13 obstoječih obratov za vzrejo prašičev in piščancev na Irskem ter tako ni zagotovila, da bi ti obstoječi obrati najpozneje do 30. oktobra 2007 delovali v skladu s členi 3, 7, 9, 10 in 13, 14(a) in (b) ter 15(2) Direktive CPNO, ni izpolnila svoje obveznosti iz člena 5(1) Direktive CPNO.

— Irski naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

V skladu s členom 5(1) Direktive CPNO so bile države članice dolžne zagotoviti, da njihovi pristojni organi najpozneje do 30. oktobra 2007 bodisi izdajo dovoljenja v skladu s členoma 6 in 8 bodisi, če bi bilo to primerno, ponovno preučijo pogoje za izdajo dovoljenj in jih po potrebi posodobijo.